

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 123

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 9 februarie 2006

SUMAR

	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE			ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR	
Decizia nr. V din 26 septembrie 2005	1-4	244/2005.	— Decizie pentru publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Protocolului privind comunicarea publică a fonogramelor publicate în scop comercial sau a reproducerilor acestora, precum și a prestațiilor artistice din domeniul audiovizual și a tabelului cuprinzând drepturile patrimoniale cuvenite artiștilor interpreți sau executanți și producătorilor de fonograme	12-15
Decizia nr. VIII din 24 octombrie 2005	4-6			
Decizia nr. IX din 24 octombrie 2005	6-8			
Decizia nr. X din 24 octombrie 2005	8-10			
Decizia nr. XI din 24 octombrie 2005	10-12			

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. V

din 26 septembrie 2005

Dosarele nr. 9/2005, nr. 15/2005 și nr. 18/2005

Sub președinția domnului prof. univ. dr. Nicolae Popa,
președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții
Unite în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea
nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a

înrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat
de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta
Curte de Casație și Justiție, cu privire la compunerea
completului care judecă în primă instanță, la judecătoria,
tribunale și curți de apel, infracțiunile prevăzute în Legea

nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

Secțiunile Unite au fost constituite cu respectarea cerințelor prevăzute în art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 78 de judecători din totalul de 107 judecători în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie, care a relevat că, dintre recursurile în interesul legii, pe rol la acest termen, cele declarate în dosarele nr. 9/2005 și nr. 15/2005 au legătură indisolubilă cu recursul în interesul legii declarat în Dosarul nr. 18/2005, având ca obiect reglementarea de bază asupra căreia instanțele s-au pronunțat în mod diferit. Conchizând în legătură cu acest aspect, procurorul a solicitat să se dispună reunirea celor trei cauze privind recursuri declarate în interesul legii.

Secțiunile Unite, constatând că, într-adevăr, există legătură indisolubilă între chestiunile de drept cu privire la care se susține, prin cele trei recursuri în interesul legii, că au primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești, în temeiul art. 721, cu referire la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispun reunirea acestor cauze.

În continuare, având cuvântul, procurorul a pus concluzii pentru admiterea recursului în interesul legii, cu privire la toate cele trei aspecte evidențiate în dosarele reunite, în sensul de a se stabili că infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, precum și cauzele derivate din cele la care se referă această lege se judecă în primă instanță, la judecătoria, tribunale și curți de apel, de complete formate dintr-un singur judecător, iar în cazul infracțiunilor de corupție săvârșite de alte persoane decât cele menționate în Legea nr. 78/2000, completele de judecată se constituie potrivit dispozițiilor cu caracter general cuprinse în art. 57 din Legea nr. 304/2004, modificată și completată.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii de față, constată următoarele:

I. În aplicarea dispozițiilor art. 57 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, modificată și completată prin Legea nr. 247/2005 (devenit art. 54 în urma republicării legii în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005), instanțele judecătorești s-au pronunțat în mod diferit cu privire la compunerea completului care judecă în primă instanță, la judecătoria, tribunale și curți de apel, infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

Astfel, unele instanțe au considerat că dispozițiile art. 29 din Legea nr. 78/2000, în conținutul ce li s-a dat prin art. 1 pct. 23 din Legea nr. 161/2003, conform căroră „pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în prezenta lege, se constituie complete specializate”, iar „la judecătoria, tribunale și curțile de apel, completele specializate sunt formate din 2 judecători”, au rămas

aplicabile și după modificarea adusă dispozițiilor art. 57 din Legea nr. 304/2004, referitoare la compunerea completului de judecată, prin art. 1 pct. 27 din titlul XVI al Legii nr. 247/2005.

S-a motivat că dispozițiile art. 29 din Legea nr. 78/2000, referitoare la formarea completului specializat, pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în această lege, fiind cuprinse într-o lege specială care derogă de la reglementarea cu caracter general, sunt aplicabile și după intrarea în vigoare a modificărilor aduse art. 57 din Legea nr. 304/2004 prin Legea nr. 247/2005.

Alte instanțe, dimpotrivă, s-au pronunțat în sensul că, pentru judecarea infracțiunilor de corupție prevăzute în Legea nr. 78/2000, completele de la judecătoria, tribunale și curți de apel trebuie să fie formate dintr-un singur judecător, conform reglementării date prin art. 57 din Legea nr. 304/2004, astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 27 din titlul XVI al Legii nr. 247/2005. În acest sens au fost invocate prevederile art. XIII din titlul XVI al acestei din urmă legi, potrivit căroră „la data intrării în vigoare a prezentei legi orice dispoziție contrară se abrogă”.

Aceste din urmă instanțe au interpretat corect dispozițiile legii.

Într-adevăr, prin art. 29 din Legea nr. 78/2000, astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 23 din Legea nr. 161/2003, s-a statuat la alin. (1) că „pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în prezenta lege, se constituie complete specializate”, iar la alin. (2), că „la judecătoria, tribunale și curțile de apel, completele specializate sunt formate din 2 judecători”.

Ulterior, ca urmare a modificării ce i s-a adus prin art. 1 pct. 27 din titlul XVI al Legii nr. 247/2005, articolului 57 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară i s-a dat un nou cuprins, în cadrul căruia la alin. 1 s-a prevăzut: „cauzele date, potrivit legii, în competența de primă instanță a judecătoriei, tribunalului și curții de apel se judecă în complet format dintr-un judecător, cu excepția cauzelor privind conflictele de muncă și de asigurări sociale.”

Dispoziției cu caracter imperativ din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară nu i se poate opune interpretarea bazată pe invocarea caracterului derogatoriu al reglementării cuprinse în art. 29 alin. (2) din Legea nr. 78/2000, în sprijinul căreia se face referire la caracterul special al ultimei legi, câtă vreme chestiunea respectivă a fost soluționată în mod neechivoc de legiuitor.

Sub acest aspect, este de observat că prin art. XIII din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 se prevede că „la data intrării în vigoare a prezentei legi, orice dispoziție contrară se abrogă”.

Or, cât timp din această dispoziție imperativă rezultă neîndoielnică voința a legiuitorului ca, prin actele normative privind reforma justiției, să se unifice modalitatea de formare a completelor de judecată în toate cazurile unde este posibil, precum și abrogarea expresă, în scopul arătat, a dispozițiilor contrare din alte legi, se constată că prevederea

art. 29 alin. (2) din Legea nr. 78/2000, referitoare la formarea completelor de judecată, nu mai are aplicare.

Așa fiind, în raport cu abrogarea, prin art. XIII din titlul XVI al Legii nr. 247/2005, a dispozițiilor art. 29 alin. (2) din Legea nr. 78/2000, privind formarea completelor de judecată, se impune a se stabili că infracțiunile prevăzute în această lege se judecă în primă instanță, la judecătoria, tribunale și curțile de apel, de complete formate dintr-un judecător.

II. Tot astfel, reglementarea cuprinsă în art. 57 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, potrivit căreia cauzele de competența în primă instanță a judecătoriai, tribunalului și curții de apel se judecă în complet format dintr-un judecător, cu excepția celor privind conflictele de muncă și de asigurări sociale, este aplicabilă și în cazul oricăror situații derivate din cele prevăzute în această lege, cum sunt cele referitoare la arestarea preventivă și la prelungirea duratei acesteia în cursul urmăririi penale.

Este de reținut, sub aspectul menționat, că aplicabilitatea cu caracter general a dispozițiilor art. 57 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, în conținutul ce li s-a dat prin Legea nr. 247/2005, nu poate fi limitată doar la faza judecătoriai, deoarece nici una dintre dispozițiile specifice prin care este reglementată procedura arestării și a prelungirii acesteia în cursul urmăririi penale, cum sunt cele cuprinse în art. 149¹ și 159 din Codul de procedură penală, nu conține prevederi contrare. Dimpotrivă, prin art. 149¹ alin. 4 din Codul de procedură penală, în conținutul ce i s-a dat prin art. I pct. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2003, se prevede că „propunerea de arestare preventivă se soluționează în camera de consiliu de un singur judecător, **indiferent de natura infracțiunii**”, aducându-se astfel o precizare semnificativă, în plus, la reglementarea corespunzătoare anterioară, prevăzută la alin. 6 al aceluiași articol, în care se menționa doar că „propunerea de arestare preventivă se soluționează în camera de consiliu de un singur judecător”.

Rezultă deci că se impune a se stabili că și orice alte cauze derivate din cele prevăzute în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție se judecă în primă instanță, la judecătoria, tribunale și curțile de apel, tot de complete formate dintr-un singur judecător.

III. În fine, în practica judiciară s-au pronunțat soluții diferite și în legătură cu numărul de judecători din care trebuie să fie format completul, la judecătoria, tribunale

și curțile de apel, în cazul când acestea judecă în primă instanță infracțiuni de corupție săvârșite de alte persoane decât cele la care se referă art. 1 din Legea nr. 78/2000.

Astfel, în timp ce unele instanțe s-au pronunțat în sensul că, în cazul judecării în primă instanță de infracțiuni de corupție comise de alte persoane decât cele prevăzute în art. 1 din Legea nr. 78/2000, completele trebuie formate din 2 judecători, potrivit art. 29 alin. (2) din această lege, alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că nici în asemenea situații nu există temeiuri care să justifice formarea completului cu mai mult de un judecător.

Ultimele instanțe au procedat corect.

Pe lângă caracterul limitativ de aplicare a prevederilor Legii nr. 78/2000, care exclude incidența ei în cazul altor persoane decât cele la care se referă art. 1, este de reținut că, așa cum s-a subliniat în considerentele prevăzute la pct. I, în legătură cu interpretarea ce trebuie dată dispozițiilor referitoare la competența instanțelor judecătorești, instituite prin art. 57 din Legea nr. 304/2004, modificată și completată prin Legea nr. 247/2005 (devenit art. 54 în urma republicării), acest text de lege este aplicabil și în cazul în care actul de sesizare a instanței privește infracțiuni de corupție.

Sub acest aspect, prevederea cuprinsă în art. XIII din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 că „la data intrării în vigoare a prezentei legi, orice dispoziție contrară se abrogă” impune concluzia că, prin acest act normativ privind reforma justiției, s-a instituit un singur criteriu de formare a completelor de judecată în primă instanță, la judecătoria, tribunale și curțile de apel, abrogându-se astfel dispoziția contrară înscrisă în art. 29 alin. (2) din Legea nr. 78/2000.

Așa fiind, în raport cu dispozițiile legale menționate, prevederea cuprinsă în art. 29 alin. (2) din Legea nr. 78/2000, referitoare la formarea completului de judecată în primă instanță, în cazul infracțiunilor de corupție, nu este aplicabilă nici dacă asemenea fapte au fost comise de alte persoane decât cele vizate limitativ prin această lege.

Rezultă deci că în toate situațiile menționate privind infracțiuni de corupție completul de judecată în primă instanță, la judecătoria, tribunale și curțile de apel, se formează cu un singur judecător, nerespectarea dispozițiilor referitoare la această compunere a instanței atrăgând nulitatea hotărârii conform prevederilor art. 197 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili, în aplicarea art. 57 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, modificată și completată prin Legea nr. 247/2005, că infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, ca și orice alte cauze derivate din cele prevăzute în această lege se judecă în primă instanță, la judecătoria, tribunale și curțile de apel, de complete formate dintr-un singur judecător, iar în cazul infracțiunilor de corupție săvârșite de alte persoane decât cele la care se referă art. 1 din Legea nr. 78/2000, completele de judecată se constituie tot potrivit dispozițiilor cu caracter general cuprinse în art. 57 din Legea nr. 304/2004, modificată

și completată (devenit art. 54 în urma republicării legii în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005).

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

D E C I D :

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 57 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, modificată și completată prin Legea nr. 247/2005, stabilesc:

1. Infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și orice alte cauze derivate din cele prevăzute în această lege se judecă în primă instanță, la judecătoria, tribunale și curțile de apel, de complete formate dintr-un singur judecător.

2. În cazul infracțiunilor de corupție săvârșite de alte persoane decât cele menționate în Legea nr. 78/2000, completele de judecată se constituie potrivit dispozițiilor cu caracter general cuprinse în art. 57 din Legea nr. 304/2004, modificată și completată prin Legea nr. 247/2005.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 2 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 26 septembrie 2005.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Ioan Răileanu

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. VIII
din 24 octombrie 2005

Dosar nr. 6/2005

Sub președinția domnului prof. univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la modul de sesizare a instanței de judecată în cazul infracțiunilor la care se referă art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, săvârșite de polițiștii care au calitatea de organe de cercetare penală ale poliției judiciare.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea prevederilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 74 de judecători din totalul de 111 judecători în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia, în sensul de a se decide că, în cazul infracțiunilor la care se referă art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, săvârșite de polițiștii având calitatea de organe de cercetare penală ale poliției judiciare, plângerea prealabilă se adresează procurorului, iar acesta, după efectuarea urmăririi penale, poate sesiza instanța competentă prin rechizitoriu.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii de față, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 27 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, astfel

cum a fost modificată și completată prin art. IV din Legea nr. 281/2003, instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar, pronunțându-se în mod diferit.

Astfel, unele instanțe au considerat că după intrarea în vigoare a Legii nr. 360/2002, potrivit căreia poliștii nu mai au calitatea de militari, plângerea prealabilă privind săvârșirea vreuneia dintre infracțiunile la care se referă art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală de către un polițist, chiar dacă acesta este organ de cercetare penală al poliției judiciare, se adresează instanței de judecată competente să soluționeze cauza.

S-a motivat că această interpretare se impune deoarece poliștii, nemaiavând calitatea de militar, în raport cu care plângerea prealabilă îndreptată contra sa trebuia să fie adresată totdeauna organului competent să efectueze urmărirea penală, conform art. 279 alin. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, nu mai există temei pentru a fi exceptat de la dispozițiile cu caracter general aplicabile în materie.

S-a mai relevat în această privință că, din moment ce legea specială nu conține dispoziții derogatorii, referitoare la poliștii care au calitatea de organe de cercetare penală, de la reglementarea cuprinsă în art. 279 din Codul de procedură penală, prin care sunt precizate organele cărora li se adresează plângerea, nu poate fi creat pentru aceștia, sub aspectul competenței de soluționare a plângerii îndreptate împotriva lor, un tratament juridic diferit de cel aplicabil celorlalte categorii de poliști.

Alte instanțe, dimpotrivă, au hotărât că, în cazul poliștilor care au calitatea de organ de cercetare penală al poliției judiciare, plângerea prealabilă trebuie adresată procurorului chiar și în cazul infracțiunilor la care se referă prevederile art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, considerând că, în raport cu dispozițiile art. 27 alin. (2) din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, astfel cum a fost modificat și completat prin art. IV din Legea nr. 281/2003, urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de procuror în cazul oricărei infracțiuni săvârșite de poliștii care au calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare.

Aceste din urmă instanțe au procedat corect.

Potrivit art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, „punerea în mișcare a acțiunii penale se face numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede că este necesară astfel de plângere”.

În legătură cu această categorie de fapte penale, prin art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală este instituită regula cu caracter general potrivit căreia, în cazul infracțiunilor prevăzute de Codul penal în art. 180, art. 184 alin. 1, art. 193, 205, 206, 210, 213 și 220, plângerea

prealabilă se adresează instanței de judecată dacă făptuitorul este cunoscut.

Dar, prin dispozițiile înscrise la lit. c) a aceluiași alineat 2 al articolului menționat, este reglementată excepția de la această regulă, prevăzându-se că „plângerea prealabilă se adresează... organului competent să efectueze urmărirea penală, când plângerea prealabilă este îndreptată contra unui judecător, procuror, notar public, militar, judecător și controlor financiar de la camera de conturi județeană, controlor financiar de la Curtea de Conturi sau contra uneia dintre persoanele arătate în art. 29 pct. 1”.

În legătură cu ultima prevedere a dispoziției menționate, potrivit căreia plângerea prealabilă se adresează organului competent să efectueze urmărirea penală și atunci când o atare plângere vizează persoanele arătate în art. 29 pct. 1 din Codul de procedură penală, este de observat că, între acele persoane sunt cuprinse și cele implicate în alte cauze, date prin lege în aceeași competență, conform lit. g) din cadrul acestui punct.

Rezultă deci că legiuitorul, prin dispoziția de principiu cuprinsă în art. 279 alin. 2 lit. c), cu referire la art. 29 pct. 1 din Codul de procedură penală, a exceptat și cauzele menționate la lit. g) din cadrul acestui punct de la regula potrivit căreia plângerea prealabilă se adresează instanței de judecată pentru săvârșirea infracțiunilor menționate la art. 279 alin. 2 lit. a) din același cod.

Din această dispoziție de exceptare de la reglementarea cu caracter general arătată rezultă că, prin legi cu caracter special, se poate stabili ca și pentru alte categorii de persoane, nemenționate la art. 279 alin. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, să nu fie aplicabile prevederile art. 279 alin. 2 lit. a) din același cod.

Or, în acest cadru, prin art. 27 alin. (2) din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 281/2003, s-a prevăzut că „urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de procuror în cazul infracțiunilor săvârșite de poliștii care au calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare”.

Față de această dispoziție cu caracter imperativ, nelimitată la anumite categorii de infracțiuni, se impune să se considere că și în cazul când poliștii care au calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare săvârșesc infracțiuni pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale se face numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, trebuie efectuată urmărirea penală în mod obligatoriu de procuror, chiar dacă pentru acele infracțiuni plângerea prealabilă se adresează instanței de judecată conform art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a se stabili că, în cazul infracțiunilor la care se referă art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, săvârșite de poliștii care au calitatea de organe

de cercetare penală ale poliției judiciare, plângerea prealabilă se adresează procurorului, iar acesta, după efectuarea urmăririi penale, poate sesiza instanța competentă prin rechizitoriu.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

D E C I D :

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 27 din Legea nr. 218/2002, astfel cum a fost modificată și completată prin art. IV din Legea nr. 281/2003, stabilesc:

În cazul infracțiunilor prevăzute de art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, săvârșite de polițiști care au calitatea de organe de cercetare penală ale poliției judiciare, plângerea prealabilă se adresează procurorului, iar acesta, după efectuarea urmăririi penale, poate sesiza instanța competentă prin rechizitoriu.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 2 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședința publică, astăzi, 24 octombrie 2005.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Ioan Răileanu

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. IX

din 24 octombrie 2005

Dosar nr. 7/2005

Sub președinția domnului prof. univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit în vederea examinării recursului în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 84 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 59/1934 în raport cu reglementarea dată, prin art. 215 alin. 4 din Codul penal, faptelor de înșelăciune săvârșite în legătură cu emiterea unui cec.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea cerințelor prevăzute în art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 74 de judecători din totalul de 111 judecători în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia, în sensul de a se stabili că emiterea unei file cec fără să existe la tras disponibilul necesar acoperirii acestuia constituie infracțiunea prevăzută în art. 84 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 59/1934, atunci când situația este cunoscută și acceptată de beneficiar, iar în cazul când s-a făcut prin inducerea lui în eroare, în scopul obținerii unui fals material

injust, constituie infracțiunea de înșelăciune prevăzută în art. 215 alin. 4 din Codul penal, dacă s-a produs o pagubă beneficiarului cecului.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii de față, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 215 din Codul penal, instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar, constatându-se că au fost pronunțate soluții diferite în legătură cu încadrarea juridică a faptei de emitere a unui cec, fără acoperirea necesară, în cazul când situația este cunoscută și acceptată de beneficiar, precum și a faptei de emitere a cecului, fără acoperirea necesară, în scopul inducerii în eroare a beneficiarului, cu consecința păgubirii acestuia.

Astfel, unele instanțe au considerat că fapta de emitere a unui cec asupra unei instituții de credit sau asupra unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, constituie infracțiunea de înșelăciune prevăzută în art. 215 alin. 4 din Codul penal, dacă s-a produs o pagubă beneficiarului cecului, atât în cazul în care beneficiarul nu a avut cunoștința că, în momentul emiterii, nu exista disponibilul necesar acoperirii cecului, cât și în cazul în care beneficiarul a avut cunoștința de această situație.

În motivarea acestui punct de vedere s-a relevat că lipsa intenției de inducere în eroare, dedusă din

cunoașterea și acceptarea de către beneficiar a completării cecului fără acoperirea necesară, nu justifică încadrarea unei atari fapte în infracțiunea prevăzută în art. 84 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 59/1934, cât timp a avut ca urmare producerea unui prejudiciu.

Alte instanțe au încadrat faptele, în ambele modalități de săvârșire, în infracțiunea de înșelăciune prevăzută în art. 215 alin. 4 din Codul penal, considerând că art. 84 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 59/1934 a fost implicit abrogat la data intrării în vigoare a Codului penal adoptat în anul 1936, prin reglementarea în art. 553 a infracțiunii de înșelăciune în legătură cu emiterea de cecuri, precum și ca urmare a încriminării aceleiași fapte prin alin. 4 al art. 215 din actualul Cod penal, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 140/1996.

Au fost și instanțe care au încadrat fapta, în ambele ipoteze, numai în infracțiunea prevăzută în art. 84 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 59/1934, apreciind că această încadrare juridică, fiind prevăzută într-o lege specială, este singura ce se impune a fi adoptată.

În fine, alte instanțe au încadrat distinct cele două fapte în raport cu împrejurarea dacă beneficiarul a cunoscut și a acceptat completarea cecului fără ca acesta să aibă acoperirea necesară.

Aceste din urmă instanțe au considerat că fapta de emitere a unui cec, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a reține, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust, dacă s-a produs o pagubă beneficiarului cecului, constituie infracțiunea de înșelăciune prevăzută în art. 215 alin. 4 din Codul penal.

Tot aceste instanțe au ajuns la concluzia că, dacă beneficiarul a avut cunoștință, în momentul emiterii, că nu exista disponibilul necesar acoperirii cecului, fapta trebuie încadrată în infracțiunea prevăzută în art. 84 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 59/1934.

Ultimele instanțe au procedat corect.

Într-adevăr, prin art. 84 din Legea nr. 59/1934 au fost indicate faptele care constituie infracțiuni comise în legătură cu emiterea cecurilor, prevăzându-se, între altele, la alin. 1 pct. 2, că se pedepsește cu sancțiunea stabilită în acest text de lege „oricine emite un cec fără a avea la tras disponibil suficient, sau după ce a tras cecul și mai înainte de trecerea termenelor fixate pentru prezentare, dispune altfel în total sau în parte de disponibilul avut”.

Este de observat că legiuitorul, referindu-se la faptele pe care le-a incriminat, a precizat că pedeapsa prevăzută în textul de lege menționat este aplicabilă „afară de cazul când faptul constituie un delict sancționat cu o pedeapsă mai mare, în care caz se aplică această pedeapsă”.

Rezultă deci că prin însăși această lege specială a fost reafirmat principiul potrivit căruia incriminarea era determinată de dispoziția care prevedea pedeapsa cea mai grea, ceea ce corespundea și reglementării date în acea perioadă cumulului ideal de infracțiuni, preluată ulterior în art. 103 din Codul penal adoptat în anul 1936.

Ca urmare, față de incriminarea faptei la care se referă art. 84 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 59/1934 și prin art. 553 din Codul penal menționat, erau aplicabile aceste din urmă dispoziții, care prevedeau pedeapsa cea mai grea.

În actualul Cod penal, dându-se un nou cuprins articolului 215 prin Legea nr. 140/1996, s-a prevăzut, în alin. 4 al acestui articol, că „emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a reține, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul arătat în alin. 1, dacă s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. 2”.

În acest fel, legiuitorul a incriminat ca infracțiune de înșelăciune, prin actualul alin. 4 al art. 215 din Codul penal, atât fapta de emitere a unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, cât și fapta de a reține, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust, dacă s-a produs o pagubă posesorului cecului.

Rezultă deci că prejudicierea beneficiarului cecului emis, prin săvârșirea oricăreia dintre faptele de inducere în eroare arătate mai sus, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul a unui folos material injust, constituie infracțiunea de înșelăciune prevăzută în art. 215 alin. 4 din Codul penal.

În cazul în care beneficiarul are cunoștință, în momentul emiterii, că nu există disponibilul necesar acoperirii cecului la tras, fapta nu mai poate constitui însă infracțiunea de înșelăciune prevăzută în art. 215 alin. 4 din Codul penal, deoarece îi lipsește un element constitutiv esențial, respectiv *inducerea în eroare*, condiție cerută fără echivoc prin alin. 1 al aceluiași articol.

Dar o atare faptă este susceptibilă de a fi încadrată în prevederile art. 84 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 59/1934, potrivit căruia săvârșește infracțiunea prevăzută în acest text de lege „oricine emite un cec fără a avea la tras disponibilul suficient, sau după ce a tras cecul și mai înainte de trecerea termenelor fixate pentru prezentare, dispune altfel, în total sau în parte de disponibilul avut”.

În această privință este de reținut că prevederile art. 84 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 59/1934, nefiind abrogate prin Legea nr. 140/1996, ca urmare a introducerii alin. 4 în art. 215 din Codul penal, și nici prin dispoziții anterioare, nu pot fi considerate scoase din vigoare, ele producându-și efectele.

De aceea, ori de câte ori beneficiarul are cunoștință, în momentul emiterii, că nu există disponibilul necesar acoperirii cecului la tras, astfel că lipsește elementul constitutiv al *inducerii în eroare* cerut prin art. 215 alin. 1 din Codul penal, fapta constituie infracțiunea prevăzută în art. 84 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 59/1934, iar nu infracțiunea de înșelăciune prevăzută în art. 215 alin. 4 din Codul penal.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că fapta de emitere a unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust, dacă s-a produs o pagubă posesorului cecului, constituie infracțiunea de înșelăciune prevăzută în art. 215 alin. 4 din Codul penal, iar dacă beneficiarul a avut cunoștință, în momentul emiterii cecului, că nu există disponibilul necesar acoperirii acestuia la tras, fapta constituie infracțiunea prevăzută în art. 84 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 59/1934.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

D E C I D :

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 215 din Codul penal, stabilesc:

1. Fapta de emitere a unui cec asupra unei instituții de credit sau asupra unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust, dacă s-a produs o pagubă posesorului cecului, constituie infracțiunea de înșelăciune prevăzută în art. 215 alin. 4 din Codul penal.

2. Dacă beneficiarul cecului are cunoștință, în momentul emiterii, că nu există disponibilul necesar acoperirii acestuia la tras, fapta constituie infracțiunea prevăzută de art. 84 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 59/1934.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 2 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 24 octombrie 2005.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Ioan Răileanu

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. X

din 24 octombrie 2005

Dosar nr. 10/2005

Sub președinția domnului prof. univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 34 cu referire la art. 120 din Codul penal, în caz de concurs de infracțiuni, din care pentru unele s-au stabilit pedepse ce intră sub incidența grațierii.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea prevederilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 74 de judecători din totalul de 111 judecători în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia, în sensul de a se stabili că, în cazul intervenirii grațierii pentru unele dintre infracțiunile aflate în concurs, dispozițiile referitoare la contopire se aplică numai cu privire la pedepsele executabile, iar grațierea individuală vizează pedeapsa rezultantă aplicată.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii de față, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 34 din Codul penal, cu referire la art. 120 din același cod, instanțele judecătorești s-au pronunțat în mod diferit cu privire la modalitatea în care trebuie efectuată contopirea pedepselor în caz de concurs de infracțiuni, dintre care pentru unele s-au stabilit pedepse ce intră sub incidența grațierii.

Astfel, unele instanțe, în caz de concurs de infracțiuni, pentru care au stabilit numai pedepse cu închisoarea, le-au contopit în conformitate cu art. 34 alin. 1 lit. b) din Codul penal, în sensul că au aplicat pedeapsa cea mai grea, după care, considerând că pedeapsa rezultantă reflectă întregul ansamblu infracțional, au constatat grațierea acesteia.

Alte instanțe, dimpotrivă, după stabilirea pedepselor pentru fiecare infracțiune aflată în concurs, au procedat la contopirea acestora și au dispus să fie executată pedeapsa cea mai grea, cu adăugarea unui eventual spor, dispunând apoi descontopirea pedepsei rezultante astfel calculate în pedepsele componente, precum constatarea grațierii celor pentru care a intervenit această măsură de clemență.

În fine, alte instanțe, stabilind pedepse distincte pentru toate infracțiunile aflate în concurs, au constatat grațierea fiecărei pedepse căreia îi era aplicabilă această măsură de clemență, iar în final au contopit numai pedepsele executabile, care nu au făcut obiectul grațierii sau au fost grațiate parțial.

Aceste din urmă instanțe au procedat corect.

Într-adevăr, prin art. 120 alin. 1 din Codul penal se prevede că „grațierea are ca efect înlăturarea, în total sau în parte, a executării pedepsei ori comutarea acesteia în alta mai ușoară”, iar potrivit alin. 2 al aceluiași articol, „grațierea are efecte și asupra pedepselor a căror executare este suspendată condiționat”, în care caz „partea din termenul de încercare care reprezintă durata pedepsei pronunțate de instanță se reduce în mod corespunzător”, iar „dacă suspendarea condiționată este revocată sau anulată, se execută numai partea de pedeapsă rămasă negrațiată”.

În dezvoltarea dispozițiilor din Codul penal menționate, prin art. 1 din Legea nr. 546/2002 privind grațierea și procedura acordării grațierii, s-a subliniat că „grațierea este măsura de clemență ce constă în înlăturarea, în total sau în parte, a executării pedepsei aplicate de instanță ori în comutarea acesteia în una mai ușoară”.

Prin aceeași lege s-a prevăzut, la art. 2, că „grațierea poate fi acordată individual, prin decret al Președintelui României, potrivit art. 94 lit. d) din Constituția României, sau colectiv, de către Parlament, prin lege organică, conform art. 72 alin. (3) lit. g) din Constituție”.

Fiind o cauză de înlăturare a convențiilor condamnării, grațierea are ca obiect, de regulă, pedeapsa principală, indiferent de modalitatea de executare.

În cazul pluralității de infracțiuni sub forma concursului, la care se stabilesc pedepse pentru fiecare infracțiune în parte, fiind aplicată în final o singură pedeapsă, rezultantă, pentru toate infracțiunile concurente, grațierea colectivă își produce efectele potrivit regulilor instituite prin art. 14 din Legea nr. 546/2002.

Astfel, în art. 14 din Legea nr. 546/2002 se prevede la alin. (1) că „în situația pluralității de infracțiuni pentru care s-au aplicat pedepse ce au fost contopite, obiectul grațierii colective îl constituie pedepsele aplicate pentru fiecare dintre infracțiuni și nu pedeapsa rezultantă”, pentru ca în alin. (2) să se precizeze că „în cazurile prevăzute la alin. 1, dacă pentru unele dintre aceste pedepse este incidentă grațierea, ele vor fi descontopite, iar dacă a rămas o singură pedeapsă din pedeapsa rezultantă, care nu este grațiată, va fi înlăturat și sporul eventual aplicat”.

Prevăzând, în art. 13 alin. (1) din aceeași Lege nr. 546/2002, că „grațierea colectivă poate avea ca obiect numai pedepse aplicate de instanță pentru fapte săvârșite anterior datei prevăzute în legea de grațiere”, legiuitorul a admis implicit posibilitatea ca actul de grațiere colectivă să intervină și înainte de pronunțarea condamnării, pentru fapte săvârșite anterior. În această privință, prin alin. (2) al art. 13 din aceeași lege s-a subliniat că „atunci când legea intră în vigoare înaintea rămânării definitive a hotărârii de condamnare, grațierea își produce efectele numai de la data rămânării definitive a hotărârii”.

De aceea, în situația în care grațierea intervine înainte de soluționarea definitivă a cauzei, operațiunea de contopire nu poate avea loc decât după constatarea grațierii, totală sau, după caz, parțială, a fiecăreia dintre pedepsele stabilite, pentru infracțiunile aflate în concurs, care sunt vizate prin actul de clemență.

Ca urmare, rezultă că nu pot face obiectul contopirii, conform prevederilor art. 34 din Codul penal, decât pedepsele executabile, pentru care nu a intervenit grațierea sau care au fost grațiate parțial.

Așadar, în cazul intervenirii grațierii totale sau parțiale a unora dintre pedepsele stabilite pentru infracțiunile aflate în concurs, operațiunea de contopire, neputând privi decât pedepsele executabile, nu va putea fi efectuată decât în situația în care au rămas de executat cel puțin două pedepse privind infracțiuni concurente.

În ceea ce privește grațierea individuală, care, potrivit art. 3 din Legea nr. 546/2002, „se acordă la cerere sau din oficiu, numai după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare”, este de observat că, în raport cu natura pe care o are, efectele sale nu pot viza, în cazul concursului de infracțiuni, decât pedeapsa rezultantă.

O atare soluție se impune deoarece grațierea individuală, care se acordă numai după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, în urma unor atente verificări, are ca temei considerente referitoare la persoana condamnatului, iar nu criterii de ordin obiectiv, privind natura faptelor penale vizate prin actul de clemență sau îndeplinirea de către unele categorii restrânse de persoane a anumitor criterii selective (tineri, bătrâni, femei cu copii minori etc.).

Pe de altă parte, din moment ce grațierea individuală privește pedeapsa rezultantă în ansamblu, efectele sale se limitează la pedepsele componente ale pedepsei rezultante, în această din urmă pedeapsă neputând fi absorbite, prin contopire, eventuale pedepse stabilite, prin hotărâri ulterioare, pentru alte infracțiuni concurente.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că, în caz de concurs de infracțiuni, dacă pentru unele infracțiuni s-au stabilit pedepse ce intră sub incidența grațierii, dispozițiile referitoare la contopire se aplică numai cu privire la pedepsele executabile ce nu au făcut obiectul grațierii sau au fost grațiate doar parțial, precum și că grațierea individuală vizează numai pedeapsa rezultantă.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

D E C I D :

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 34, cu referire la art. 120 din Codul penal, stabilesc:

1. În caz de concurs de infracțiuni, dintre care pentru unele s-au stabilit pedepse ce intră sub incidența grațierii, dispozițiile referitoare la contopire se aplică numai cu privire la pedepsele executabile ce nu au făcut obiectul grațierii sau care au fost grațiate parțial.

2. Grațierea individuală, în cazul concursului de infracțiuni, vizează numai pedeapsa rezultantă.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 2 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 24 octombrie 2005.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Ioan Răileanu

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XI

din 24 octombrie 2005

Dosar nr. 8/2005

Sub președinția domnului prof. univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secția Unite în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 1, 2 și ale art. 3 alin. 1 și 2 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000, aprobată prin Legea nr. 356/2002, referitoare la clauza penală prin care se instituie obligația restituirii la scadență a sumei împrumutate sub sancțiunea penalităților de întârziere, pe lângă dobânda contractuală convenită de părți sau pe lângă dobânda legală.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea prevederilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 74 de judecători din totalul de 111 judecători în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Florența Baltă.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia, în sensul de a se decide că prevederea într-un contract de credit a clauzei penale prin care se instituie obligația restituirii la scadență a sumei împrumutate sub sancțiunea penalităților de întârziere, pe lângă dobânda contractuală convenită sau pe lângă dobânda legală, contravine dispozițiilor legii.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii de față, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 1, 2 și ale art. 3 alin. 1 și 2 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000, aprobată prin Legea nr. 356/2002, referitoare la clauza penală prin care se instituie obligația restituirii la scadență a sumei împrumutate sub sancțiunea penalităților de întârziere, pe lângă dobânda contractuală convenită sau pe lângă dobânda legală, instanțele judecătorești s-au pronunțat în mod diferit.

Astfel, unele instanțe au considerat că obligația împrumutului de a restitui la scadență suma împrumutată, sub sancțiunea penalităților de întârziere, pe lângă dobânda contractuală stabilită sau dobânda legală, corespunde prevederilor legale.

În motivarea acestui punct de vedere s-a relevat că, din moment ce este stipulată în contract, clauza penală produce consecințe juridice în temeiul art. 969 din Codul civil, potrivit căruia convențiile legal făcute au putere de lege între părțile contractante. S-a mai învederat că această clauză nu poate fi considerată nelegală sau imorală cât timp, prin prevederea ei în contract, se urmărește sancționarea debitorului în cazul neîndeplinirii obligației privind respectarea termenului de rambursare a ratelor creditului.

Ca urmare, aceste instanțe, întemeindu-se pe dispozițiile art. 6 și ale art. 10 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 356/2002, s-au pronunțat în sensul obligării debitorului la restituirea sumei datorate, a dobânzii convenite sau a dobânzii legale, precum și a penalităților de întârziere.

Alte instanțe au obligat debitorul la restituirea sumei împrumutate și la plata dobânzii convenite sau a celei legale, precum și a penalităților de întârziere, dispunând totodată reactualizarea acestor sume în raport cu rata inflației.

În motivarea acestui punct de vedere s-a arătat că obligațiile asumate prin contractul de împrumut cu privire la plata ratelor datorate, a dobânzilor și a penalităților de întârziere au deplină valabilitate deoarece, fiind convenite legal între părți, au putere de lege între acestea conform art. 969 alin. 1 din Codul civil.

În fine, alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că este nulă clauza penală prin care sunt prevăzute penalități de întârziere, în afara dobânzii contractuale sau a celei legale, apreciind că o asemenea clauză este prohibită de lege. Ca urmare, prin hotărârile pronunțate de aceste instanțe debitorul a fost obligat să plătească doar sumele nerestituite creditorului, precum și dobânzile curente restante.

În justificarea acestui punct de vedere s-a motivat că, în raport cu prevederile Legii nr. 313/1879, care nu a fost abrogată și nici nu a căzut în desuetudine, clauza penală în contractele de împrumut este interzisă. S-a mai relevat că, atât timp cât dispozițiile legale care nu permit prevederea clauzei penale în contractele de împrumut sunt de ordine publică, potrivit art. 5 din Codul civil nu se poate deroga de la aceste dispoziții prin convenții.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și au aplicat corect dispozițiile legii.

Într-adevăr, potrivit art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești, astfel cum a fost aprobată prin Legea

nr. 356/2002, „părțile sunt libere să stabilească, în convenții, rata dobânzii pentru întârzierea la plata unei obligații bănești”.

Prin art. 2 din aceeași ordonanță se prevede că, „în cazul în care, potrivit dispozițiilor legale sau prevederilor contractuale, obligația este purtătoare de dobânzi fără să se arate rata dobânzii, se va plăti dobânda legală”, iar în art. 3 este reglementat modul de stabilire a dobânzii legale în materie comercială.

Pe de altă parte, în conformitate cu art. 5 alin. 1 din ordonanța menționată, „în raporturile civile dobânda nu poate depăși dobânda legală cu mai mult de 50% pe an”.

În același sens, în reglementarea dată prin art. 1089 alin. 2 din Codul civil, „clauza prin care, de mai înainte și în momentul promovării unei convenții alta decât o convenție comercială, se va stipula dobânda la dobânzile datorate pentru un an sau pentru mai puțin, ori mai mult de un an, sau la alte venituri viitoare, se va declara nulă”.

Tot astfel, prin Legea nr. 313 din 20 februarie 1879, ale cărei dispoziții sunt în vigoare și constituționale, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 524 din 2 decembrie 1997, s-a prevăzut la art. 1 că este anulată clauza penală din contractele de împrumut sau prestațiuni în natură, precum și că „Judecătorul, în caz de împrumut va putea condamna numai la plata dobânzii prevăzută în art. 1589 din Codul civil, sau în caz de alte obligațiuni, la daune-interese, conform art. 1084 din Codul civil”.

Or, potrivit art. 1589 alin. 1 din Codul civil, „se defige o dobândă de cinci la sută pe an pentru afacerile civile și de șase la sută pe an pentru cele comerciale, în toate cazurile unde nu s-a hotărât de părți cuantumul ei”.

Ca urmare, prevederile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 356/2002, potrivit căruia „părțile sunt libere să stabilească, în convenții, rata dobânzii pentru întârzierea la plata unei obligații bănești”, nu îngăduie decât practicarea de dobânzi limitate în raporturile civile, conform prevederilor art. 5 alin. 1 din aceeași lege, la posibilitatea de a depăși dobânda legală cu cel mult 50% pe an.

Rezultă deci că nu există temei legal care să permită stabilirea, în cadrul raporturilor civile, a altor dobânzi decât a celor convenite prin contract, al căror quantum nu poate depăși dobânda legală decât cu cel mult 50% pe an, sau de sancțiuni constând în penalități de întârziere.

Așa fiind, clauza penală prin care se stabilește obligația restituirii la scadență a sumei împrumutate sub sancțiunea penalităților de întârziere, pe lângă dobânda contractuală convenită sau pe lângă dobânda legală, având o cauză nelicită, în raport cu dispozițiile art. 5 și ale art. 968 din Codul civil, contravine prevederilor legii.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, și ale art. 329 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se decide în sensul că orice clauză penală prin care se stabilește obligația restituirii la scadență a sumei împrumutate

sub sancțiunea penalităților de întârziere, pe lângă dobânda contractuală convenită sau pe lângă dobânda legală, contravine prevederilor legii.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

D E C I D :

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 1, art. 2 și ale art. 3 alin. 1 și 2 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000, aprobată prin Legea nr. 356/2002, cu referire la art. 969 alin. 1 din Codul civil, stabilesc:

Clauza penală prin care se stabilește obligația restituirii la scadență a sumei împrumutate sub sancțiunea penalităților de întârziere, pe lângă dobânda contractuală convenită sau pe lângă dobânda legală, contravine prevederilor legii.

Obligatorie, potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 24 octombrie 2005.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Ioan Răileanu

ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

GUVERNUL ROMÂNIEI

OFICIUL ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

DECIZIE

pentru publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Protocolului privind comunicarea publică a fonogramelor publicate în scop comercial sau a reproducerilor acestora, precum și a prestațiilor artistice din domeniul audiovizual și a tabelului cuprinzând drepturile patrimoniale convenite artiștilor interpreți sau executanți și producătorilor de fonograme

Având în vedere dispozițiile art. 131² alin. (1) și (2) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 2 din Decizia directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 218/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.002 din 11 noiembrie 2005,

în baza prevederilor art. 2 alin. (2) și ale art. 6 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 758/2003 privind organizarea și funcționarea Oficiului Român pentru Drepturile de Autor și a corpului de arbitri, și ale Hotărârii Guvernului nr. 210/2000 privind numirea în funcția de director general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,

directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor emite următoarea decizie:

Art. 1. — Se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, Protocolul privind comunicarea publică a fonogramelor publicate în scop comercial sau a reproducerilor acestora, precum și a prestațiilor artistice din domeniul audiovizual și tabelul cuprinzând drepturile patrimoniale convenite artiștilor interpreți sau executanți și producătorilor de fonograme, încheiat între organismele de

gestiune colectivă Centrul Român pentru Administrarea Drepturilor Artiștilor Interpreți (CREDIDAM) și Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (UPFR), pe de o parte, și Federația Industriei Hoteliere din România (FIHR), pe de altă parte.

Art. 2. — Prezenta decizie intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,

Rodica Pârvu

București, 19 decembrie 2005.

Nr. 244.

PROTOCOL**privind comunicarea publică a fonogramelor publicate în scop comercial sau a reproducerilor acestora, precum și a prestațiilor artistice din domeniul audiovizual și tabelul cuprinzând drepturile patrimoniale cuvenite artiștilor interpreți sau executanți și producătorilor de fonograme**

FIHR — Federația Industriei Hoteliere din România, cu sediul în București, bd. Gh. Magheru nr. 7, bl. EVA, et. 3, camera 40, sectorul 1, telefon/fax 312 05 70, e-mail fihr@fx.ro, având contul RO 46CBIT4260102336002000, deschis la Banca Comercială Ion Țiriac, reprezentată legal prin domnul Mihai Râjniță, în calitate de secretar general,

CREDIDAM — Centrul Român pentru Administrarea Drepturilor Artiștilor Interpreți, cu sediul în București, str. Jules Michelet nr. 15—17, et. 2, ap. 11, telefon/fax 318 58 13, e-mail office@credidam.ro, având contul RO23INGB0001000152938958, deschis la ING Bank București, reprezentat legal prin domnul Ștefan Gheorghiu, în calitate de director general,

UPFR — Uniunea Producătorilor de Fonograme din România, cu sediul în București, str. Nicolae Racotă nr. 16—18, et. 4, ap. 9, sectorul 1, telefon 224 65 77, fax 224 65 83, e-mail office@upfr.ro, având contul RO66BRDE445SV20971204450, deschis la BRD-GSG — Sucursala Dorobanți București, reprezentată legal prin doamna Ioana Feșnic, în calitate de președinte,

convin prin prezentul protocol după cum urmează:

1. Prin *comunicarea publică a fonogramelor publicate în scop comercial sau a reproducerilor acestora* se înțelege comunicarea acestora în spații publice, indiferent de modalitatea realizării comunicării, prin întrebuintarea unor mijloace mecanice sau electroacustice (instalații de amplificare, aparatură de redare a înregistrărilor sonore sau audiovizuale, receptoare radio sau televizoare, echipament informatic etc.).

2. Prin *utilizarea prestațiilor artistice din domeniul audiovizual în scop ambiental* se înțelege comunicarea acestora în spații publice, indiferent de modalitatea realizării comunicării către public.

3. Prin *utilizator de fonograme*, în sensul prezentei metodologii, se înțelege orice persoană fizică sau juridică autorizată care folosește cu orice titlu (de proprietate, de administrare, de închiriere, de subînchiriere, comodat etc.) spații în care sunt comunicate fonograme publicate în scop comercial sau reproduceri ale acestora.

4. Prin *utilizator al prestațiilor artistice din domeniul audiovizual* se înțelege orice persoană fizică sau juridică autorizată care folosește cu orice titlu (de proprietate, de administrare, de închiriere, de subînchiriere etc.) spații în care sunt utilizate opere audiovizuale în scop ambiental.

5. Utilizatorul are obligația să obțină din partea organismelor de gestiune colectivă a drepturilor artiștilor interpreți sau executanți și a producătorilor de fonograme autorizații pentru utilizarea fonogramelor publicate în scop comercial și a prestațiilor artistice din domeniul audiovizual în schimbul unei remunerații potrivit tabelului*) anexat, indiferent de durata efectivă a utilizării.

6. Autorizația neexclusivă se eliberează pe o perioadă determinată de 12 luni. În cazul utilizatorilor cu activitate sezonieră, autorizația se va elibera exclusiv pentru perioada de funcționare, în baza declarației pe propria răspundere a utilizatorului.

7. Obligația de plată a remunerațiilor revine deținătorului, cu orice titlu, al spațiului în care are loc comunicarea publică.

8. În situația subînchirierii parțiale a unui spațiu în care are loc comunicarea publică, deținătorii, cu orice titlu, ai

spațiilor închiriate vor plăti remunerații distincte dacă utilizează surse proprii de sunet sau de sunet și imagine.

9. Pentru remunerațiile ce au fost stabilite în cotă fixă plata se efectuează lunar (tabelul anexat), până cel târziu în ultima zi a lunii respective.

10. Pentru remunerațiile stabilite în cotă procentuală (tabelul anexat) plata se efectuează lunar, până cel târziu în data de 10 a lunii următoare. Baza de calcul a remunerației din tabel o reprezintă, după caz: a) totalul veniturilor; b) bugetul de cheltuieli.

11. Pentru întârzieri la plată utilizatorii datorează penalități de 0,1% aferente sumelor neachitate la termen, pe zi de întârziere.

12. Autorizația încetează de drept în cazul întârzierilor de plată mai mari de 90 de zile.

13. Organismele de gestiune colectivă pot numi unul sau doi delegați pentru monitorizarea utilizării operelor în scop ambiental. Delegații au acces liber la concerte, discoteci, baruri, spectacole etc. numai în baza legitimațiilor emise de organismele de gestiune colectivă și a delegațiilor care indică ora și scopul accesului. Reprezentanții organismelor de gestiune colectivă pot utiliza echipamente de înregistrare audio și/sau video portabile în spațiile în care sunt utilizate fonograme publicate în scop comercial sau reproduceri ale acestora, precum și prestații artistice din domeniul audiovizual.

14. Remunerațiile stabilite în sumă fixă se pot modifica anual, începând cu prima lună a anului următor celui în care s-a publicat metodologia, de către organismele de gestiune colectivă, pe baza indicelui de inflație, stabilit la nivel național.

15. Aceste modificări se depun la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, urmând a fi publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, pe cheltuiala organismelor de gestiune colectivă, prin decizie a directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, emisă în 5 zile de la data depunerii.

16. Modificările devin efective începând cu luna următoare publicării.

FIHR

Mihai Râjniță

UPFR

Ioana Feșnic

CREDIDAM

Ștefan Gheorghiu

*) Tabelul este reprodus în facsimil.

TABELUL CUPRINZÂND DREPTURILE PATRIMONIALE CUVENTITE ARTIȘTILOR INTERPREȚI SAU EXECUTANȚI ȘI PRODUCĂTORILOR DE FONOGRAME.

	UTILIZATORI	Producători de fonograme	Artiști interpreți/ executanți	Artiști interpreți/ executanți	
A	1	Unități de alimentație publică (restaurante, cafenele, braserii, baruri, fast-food, cofetării și asimilate, Săli de jocuri și cazinouri)*- Remunerație/lună			
		În orașe sau stațiuni turistice			
		a) cu suprafața până la 100 mp	20	20	10
		b) cu suprafața cuprinsă între 100-200 mp	29	29	15
		c) cu suprafața cuprinsă între 200-500 mp	40	40	20
	d) cu suprafața peste 500 mp	56	56	25	
2	În comune și sate				
	a) cu suprafața până la 50 mp	9	9	2,5	
	b) cu suprafața cuprinsă între 51-300 mp	12	12	5	
	c) cu suprafața peste 301 mp	20	20	7,5	
B	Discoteci	1,5% din încasari brute	1,5% din încasari brute		
C	Unități comerciale sau de prestări servicii**) Remunerații/ lună				
	1	În orașe sau stațiuni turistice			
		a) cu suprafața până la 100 mp	9	9	
		b) cu suprafața cuprinsă între 100-200 mp	10	10	
		c) cu suprafața cuprinsă între 200-500 mp	29	29	
		d) cu suprafața peste 500 mp	40	40	
		e) supermarket cu suprafața cuprinsă între 500-1500 mp	50	50	
	f) hipermarket cu suprafața de peste 1501 mp	75	75		
	2	În comune și sate			
		a) cu suprafața până la 50 mp	9	9	
		b) cu suprafața peste 50 mp	14	14	
		c) supermarket cu suprafața cuprinsă între 500-1500 mp	50	50	
		d) hipermarket cu suprafața de peste 1501 mp	75	75	
3	Standuri mobile, vehicule publicitare, care activează în spații publice	20	20		
D	Târguri și expoziții ***) - Remunerații/ zi				
	1	Târguri, iarmaroace, talciocuri în aer liber	15	15	
	2	Târguri sau expoziții de prezentare a produselor agroalimentare, industriale sau a bunurilor de larg consum			
		a) în spații cu suprafața de până la 500 mp	25	25	
		b) în spații cu suprafața de peste 500 mp	35	35	
	3	Expoziții de artă știință, carte și alte asemenea			
a) în spații de până la 200 mp		2	2		
	b) în spații de peste 200 mp	5	5		
4	Petrecri organizate în cadrul unor colocvii, simpozioane, congrese, vernisaje, lansări de carte sau de disc și alte reuniuni	35	35		
E	Spectacole ****				
	1	Parade stradale cu caracter festiv	0,5%	0,5%	
	2	Parade stradale cu caracter publicitar sau electoral	1,5%	1,5%	
	3	Muzica transmisă prin difuzoare, parade sau fanfare care deschid sau însoțesc manifestări sportive	0,1%	0,1%	
	4	Spectacole de stradă istorice, de sunet și lumină, artificii, etc	0,5%	0,5%	
	5	Concursuri sportive în spații publice(alergări, karting, auto-moto, ciclism)	0,1%	0,1%	
	6	Circ sau altele asemenea, precum delfinarii, manejuri	3,5%	3,5%	
	7	Spectacole pe gheață	3,5%	3,5%	
	8	Manifestări sportive pe fond muzical (gimnastică, patinaj artistic, balet nautic, dans sportiv și altele asemenea)	2,5%	2,5%	
9	Parade de modă, concursuri de frumusețe	2,5%	2,5%		
F	Sport și agrement				
	1	Stadioane:			
		a) sub 10.000 locuri	47	47	
		b) peste 10.000 locuri	0,02/ scaun	0,02/scaun	
	2	Piscine, plaje, ștranduri, pârtii de schii	9	9	
	3	Patinoare deschise publicului	20	20	
	4	Școli de dans, școli de balet, centre de sănătate și gimnastică aerobică	20	20	
5	Săli de sport, patinoare și piscine de antrenament sportiv	9	9		
6	Parcuri de distracție	29	29		

	7	Orășele ale copiilor, serbări, alte activități dedicate copiilor	20	20	
G	Turism ***** Remunerații/ lună				
	1	Hoteluri până la categoria 3 stele situate în stațiuni turistice			
		a) cu capacitate de cazare mică	9	9	10
		b) cu capacitate de cazare medie (31-100 camere)	20	20	20
		c) cu capacitate de cazare mare	29	29	30
	2	Hoteluri până la categoria 3 stele situate în orașe			
		a) cu capacitate de cazare mică	12	12	20
		b) cu capacitate de cazare medie (31-100 camere)	20	20	30
		c) cu capacitate de cazare mare	40	40	40
	3	Hoteluri de categoriile 4 și 5 stele	80	80	80
4	Moteluri, cabane, campinguri și sate de vacanță	9	9	10	
5	Unități agroturistice, popasuri turistice, pensiuni	9	9	10	
H	Transporturi ***** Remunerații/ mijloc de transport				
	1	Transporturi rutiere de pasageri			
		a) autobuze, troleibuze și tramvaie	4	4	
		b) microbuze și taxiuri	9	9	
		c) autocare de transport			
		Intern	20	20	
		Extern	40	40	
		Combinat	29	29	
		d) vehicule de agrement, atelaje, remorci, platforme	9	9	
	2	Transporturi feroviare			
		a) trenuri de pasageri în trafic intern	29	29	
		b) trenuri de pasageri în trafic internațional	40	40	
		c) vagoane restaurant în trafic intern	29	29	
		d) vagoane restaurant în trafic internațional	40	40	
	3	Transport aerian			
		a) zboruri interne	29	29	
		b) zboruri continentale	56	56	
		c) zboruri transcontinentale	111	111	
	4	Transporturi pe apă			
		a) ambarcațiuni de agrement pe lacuri	9	9	
		b) ambarcațiuni fluviale de agrement	29	29	
	5	Transport pe cablu			
		a) Telecabine	9	9	
		b) Lifturi și ascensoare	2	2	
		c) Spații de așteptare	6	6	
	6	Aeroporturi Remunerații/ lună			
		a) interne	29	29	
		b) internaționale	40	40	
	7	Gări și stații de metrou Remunerații/ lună			
		a) în București și municipii reședință de județ	20	20	
	b) în alte orașe	14	14		
	c) săli de așteptare clasa I	12	12		
8	Autogări Remunerații/ lună	9	9		
I	Parcări				
	1	Până la 500 mp	15	15	
	2	Peste 500 mp	25	25	
3	Cinematografe în aer liber	50	50		
J	Centrale telefonice, apelul în așteptare/ centrală vândută	1%	1%		

NOTE

*) In calculul suprafețelor vor fi luate în considerare spațiile comerciale utile, inclusiv ringurile de dans.

**) In calculul suprafețelor vor fi luate în considerare spațiile comerciale utile. Dacă același spațiu este utilizat pentru mai multe activități, remunerațiile convenite artiștilor interpreți sau executanți și producătorilor de fonograme se vor plăti pentru fiecare activitate în parte

***) Remunerațiile aplicabile pentru târguri și expoziții organizate în afara orașelor sau în comune și sate vor fi reduse cu 40% față de cele indicate în tabel

****) Baza de calcul a remunerației o reprezintă, după caz:

a) încasările brute obținute prin vânzarea de bilete, programe, materiale promoționale, consumații etc., la locul reprezentației;

b) bugetul de cheltuieli al altor manifestări decât cele prevăzute la lit a);

c) bugetul de cheltuieli pentru campaniile publicitare, promoționale sau electorale.

In cazul spectacolelor fără vânzare de bilete la intrare, cuantumul remunerațiilor se stabilește prin aplicarea procentelor indicate asupra a 60% din bugetul de cheltuieli al spectacolului

*****) Remunerațiile prevăzute pentru unitățile de cazare se percep numai în cazul existenței echipamentelor radio- tv în camera

*****) La transportul aerian sumele forfetare sunt aplicabile pentru fiecare cursă, dar numai în cazul aeronavelor dotate cu echipamente de ascultare pentru pasageri. Pentru mijloacele de transport neutilizate mai mult de 20 de zile pe luna nu se plătesc remunerații. La transporturile de pasageri rutiere, feroviare și pe apă sumele sunt datorate numai pentru mijloacele de transport dotate cu echipament specific (difuzoare, amplificare, ascultare, după caz).

P R E Ț U R I L E
publicațiilor legislative pentru anul 2006
— pe suport tradițional —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoarea abonamentului anual — lei noi —	Valoarea abonamentului trimestrial — lei noi —			
			Trim. I	Trim. II	Trim. III	Trim. IV
1.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba română	1.480	370,00	370,00	370,00	370,00
2.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba română, numere bis*)	250	—	—	—	—
3.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba maghiară	1.140	285,00	285,00	285,00	285,00
4.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	1.700	425,00	425,00	425,00	425,00
5.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	370	92,50	92,50	92,50	92,50
6.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.540	385,00	385,00	385,00	385,00
7.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.420	355,00	355,00	355,00	355,00
8.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	460	115,00	115,00	115,00	115,00
9.	Colecția Legislația României	375	93,75	93,75	93,75	93,75
10.	Colecția de hotărâri ale Guvernului și alte acte normative	620	155,00	155,00	155,00	155,00
11.	Repertoriul actelor normative	117	—	—	—	—
12.	Decizii ale Curții Constituționale	100	—	—	—	—
13.	Ediții trilingve	350	—	—	—	—

*) Cu excepția numerelor bis în care se publică acte cu un volum extins și care interesează doar un număr restrâns de utilizatori.

Toate publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ sunt purtătoare de T.V.A. în cotă de 9%, aceasta fiind inclusă în prețul de abonament.

Pentru siguranța clienților, abonamentele la publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ se pot efectua prin următorii difuzori:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ“ — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ RODIPET — S.A. — prin toate filialele
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, str. Hristo Botev nr. 6
(telefon/fax: 313.85.07; 313.85.08; 313.85.09)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9
(telefon/fax: 221.05.37; 0745.133.712)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256
(telefon/fax: 255.48.15; 255.48.16)
- ◆ INFO EUROTRADING — S.A. — București, Splaiul Independenței nr. 202A
(telefon: 316.30.57, fax: 316.30.58)
- ◆ ACTA LEGIS — S.R.L. — București, str. Banul Udrea nr. 10,
(telefon/fax: 411.91.79)
- ◆ CURIER PRESS — S.A. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7
(telefon/fax: 0268/47.05.96)
- ◆ MIMPEX — S.R.L. — Hunedoara, str. Ion Creangă nr. 2, bl. 2, ap. 1
(telefon/fax: 0254/71.92.43)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Candiano Popescu nr. 36
(telefon/fax: 0244/51.40.52, 0244/51.48.01)
- ◆ ART ADVERTISING — S.R.L. — Râmnicu Vâlcea, str. Regina Maria nr. 7, bl. C1, sc. C, mezanin II
(tel. 0250/73.54.75, 0744.50.90.99)
- ◆ ZIRKON MEDIA — S.R.L. — București, str. Călin Ottoi nr. 29
(tel. 250.52.77, 250.22.94, fax 250.56.30)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R, IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
 Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“

5 948368 112995